

Marijampolės baptistų bažnyčios pastorius Pranas Bielevičius: Mes suprantame, kad patikėję Jėzumi Kristumi kaip Gelbėtoju, tampame Dievo vaikais, kuriuos Jis myli. Taip tampame Dievo meilės dalininkais arba, kitaip tariant, Dievo meilės skleidėjais. Tai mums yra iššūkis, nes patys to padaryti negalime. Reikalingas Dievo veikimas, Jo įsikišimas į mūsų gyvenimą.

Šiandien noriu pasižiūrėti į šešias priežastis, kodėl mes kenčiame, kodėl patiriame meilės stygių. Dažnai žmonės ignoruoja meilės poreikį ir bando jį pakeisti įvairiais pakaitalais. Dėl šios priežasties daug žmonių yra nelaimingi ir vieniši, net būdami šeimos nariais.

1. Mes kiekvienas turime didelį poreikį šeimyninės meilės.

Tik vienas Dievas žino, ar jums skirta turėti šeimą, ar ne. Gal jums neskirta ją turėti. Mes kalbame bendrai, ką Dievas Rašte kalba apie šeimą.

Pradžios 2,21-24 „Tada Viešpats Dievas giliai užmigdė Adomą, išėmė vieną jo šonkaulį ir tą vietą užpildė kūnu.

Po to Viešpats Dievas iš šonkaulio, kurį išėmė iš žmogaus, padarė moterį ir ją atvedė pas žmogų. Tada Adomas tarė: „Štai kaulas iš mano kaulų ir kūnas iš mano kūno! Šita bus vadinama moterimi, nes iš vyro ji paimta“.

Todėl vyras paliks savo tėvą bei motiną ir susijungs su savo žmona; ir juodu taps vienu kūnu.

Dažnai žodžius „juodu taps vienu kūnu“ galime išsiaiškinti, kad vyras ir žmona susiniveluos. Bet iš tiesų reikia suprasti, kad čia kalbama apie du skirtingus asmenis, papildančius vienas kitą,

padedančius vienas kitam ir parūpinančius tai, ko jiems reikia. Gyvename visuomenėje, kur daug kalbama, kad mes vienodai mąstytime, turėtume vienodas vertybes. Biblijoje niekur nekalbama, kad mes tokiais taptume.

Mūsų drabužiai susiūti iš dalių, kurios susiūtos į vieną visumą. Ir jis vadinasi drabužiu. Jis įgauna pavidalą. Kiekviena dalis labai svarbi.

Taip ir šeima yra labai svarbi. Labai gaila, bet šiandieną mažai mąstoma apie tai, kodėl Dievas sukūrė šeimą. Mums reikia meilės santykių, meilės ryšių šeimoje. Būtent čia mes išmokstame mylėti. Galime atsiriboti nuo savo kaimynų, nuo bendradarbių, bet nuo namiškių neįmanoma atsiriboti.

Tai yra iššūkis. Ne visi ves ar tekės, bet mes visi esame vaikai, nes turime tėvus. Ta grandinė tęsiasi. Kada gimstame šeimoje, mes negalime pabėgti nuo savo tėvų. Kada susituokiame, negalime pabėgti nuo sutuoktinio, nuo vaikų. Kai tampame seneliais, negalime pabėgti nuo savo anūkų.

Daugelis iš mūsų užaugome visuomenėje, kurioje nebuvo vertinamas žmogus. Taip yra visame pasaulyje. Apie ką rašytojai rašo knygas? Apie ką įvairūs žmonės rašo biografijoje? Kad juos skriaudė, kad jaučia nuoskaudą, kad buvo nemylimi. Ką tai rodo? Kad šeimoje nepatyrė meilės. Nebūtina sukurti santuoką, kad išmoktume šitos meilės, bet tik šeimoje mes mokomės. Pats Dievas yra meilė. Jis nori, kad mes išmoktume šeimoje meile dalintis.

Kas visuomenėje šiandien svarbu? Geras darbas, geras automobilis, puikūs namai ir daug kitų pasiekimų. Ir šeima ištirpsta. Jos nebelieka.

O kur išmoksime mylėti taip, kaip Dievas mus myli? Šeimoje priimame mums skirtą meilę, kurios kartais nebūname verti. Būtent tą dievišką meilę.

Paklauskime žmonių: Kas yra santuoka?“ Kokį atsakymą išgirsime? Juridiškai santuoka yra sandėris. Susituokia ir sudaro sandėrį gyventi su vienu ar kitu asmeniu iki jam ar jai patiks.

Jeigu nepatinka, sudaro kitą sandorį, kad nebegyvena kartu. Dievas taip nemoko. Jis nemoko bėgti nuo sunkumų ir vargo, nes išmokti mylėti reikia pasišventimo.

Kartais mūsų tėvai, vaikai, anūkai mus erzina, bet niekas garsiai apie tai nekalba. Kodėl? Jeigu nepripažinsime, kad turime problemą ir nesugebame mylėti taip, kaip myli Dievas, mes niekada nepradėsime mokytis. Visuomenė, kurioje gyvename, moko mus vaikyti tų „meilių“, kurios nieko bendro neturi su dieviška meile. Štai kodėl tokia liūdna statistika, kad Lietuvoje per penkiolika santuokos metų suyra daugiau negu pusė santuokų. Kodėl? Nes žmonės siekia kitų tikslų.

Turime suprasti, kad krikščioniška šeima yra iššūkis mums.

Kartais turime pripažinti, kad net nemokame šio tikslo siekti. Labai gaila, bet šis tikslas būna mūsų gyvenime sąrašo pabaigoje. Visą dėmesį dažnai sutelkiame į darbą, į daiktus, kuriuos norime įsigyti, į tikslus, kuriuos norime pasiekti. O kur meile pagrįsti tarpusavio santykiai? Jie kažkur ištirpsta.

Kada Dievas kalba apie šeimą, kaip apie instituciją, kur išmokstama mylėti ir priimti kitų meilę. Tai svarbu kiekvienam žmogui.

Mes galvojame: „Esu tikintysis ir viskas savaime susidėlios.“ Ne. Savaime niekas nesusidėlioja. Laikas bėga ir mes prarandame galimybę. Liūdna, kai aplink matai, jog žmonės tuokiasi ne dėl tikslo – išmokti mylėti, bet priežastys yra netinkamos. Jauna mergina, kad ir kokia bebūtų graži, po kurio laiko jos grožis pasikeičia. Vyro grožis išblėsta. Žmonės nuolat keičiasi. Gali kardinaliai pasikeisti materialinė padėtis. Jei mergina išteka už vyro, kuris turi namą ar butą, turi automobilį, po kurio laiko skiriasi, nes santuokos tikslas buvo neteisingas.

2. Žmogus nuolat keičiasi.

Meilės pavidalas keičiasi, meilės kalba keičiasi. Bėda štai kokia: kai mūsų poreikiai keičiasi, galvojame, kad pasirinkome ne tą sutuoktinį. Šiandieną pasaulis siūlo labai paprastą išeitį: skirtis. Jeigu tau netinka – pasitrauk. Bet Dievas to nemoko. Jis sako: „Ką Dievas sujungė, žmogus teneperskiria.“

Mes keičiamės ir reikia mokytis įvairių meilės kalbų, formų, kaip tą meilę parodyti. Pasaulyje daug kas pagrįsta įvairiais gavimais ir davimais. Kažkuri moteris sakė: „Kepiau blynus. Daug metų vyras juos mėgo, o dabar nebemėgsta. Jis keistai elgiasi.“ Vyras tiesiog pasikeitė, o žmona to nesupranta. Gal jam buvo svarbu paslaugos, o dabar jo meilės kalba padrašinimo žodis. Gal kito meilės kalba buvo bendravimas, buvimas kartu, o dabar jaučiasi mylimas, kai jį apkabina. Kitam reikia dovanų. Sunkiausia išmokti pastebėti tą pasikeitimą, ko dabar žmogui reikia.

Kai šiandieną kalbama apie paauglius niekas nekalba, kad juos reikia išmokyti mylėti. Dažnai jauni, besituokiantys žmonės, mato iširusią savo tėvų šeimą. Ką jie gali atsinešti į santuoką? Vie ni poreikiai dvidešimtmečių sutuoktinių, o visai kiti keturiasdešimtmečių. Ne viena moteris liūdnai sako: „Aš savo vyrui jau nebepatraukti. Gal vyras žmonos nebesupranta, nes jos poreikiai pasikeitė. Gal ji darbe pavargsta, o vyras to nepastebi. Turime išmokti atidžiai stebėti pasikeitimus vienas kito gyvenime.

Kai mes nesugebame pamatyti pokyčių, esame gundomi manyti, kad susituokėme ne su tuo asmeniu, su kuriuo reikėjo tuoktis. Tai vyksta ir tarp tikinčiųjų.

3. Mes, kaip tikintieji, užmirštame, kad mylėti yra įsakymas, o ne teisė rinktis.

Įsakymas tuo ir skiriasi, kad Dievas nepalieka mums galimybės kitaip elgtis. Tada aiškiai pamatome, kad patys iš savęs mes to padaryti negalime, bet Kristus gali mumyse padaryti tą darbą, kurį Jis nori, kad darytume. Šiandien daug kalbama, ką daryti, kad žmonės gerai jaustųsi šeimose, bet mažai kalbama, kad jie turi mylėti. Rodykite meilę savo paaugliams vaikams. Pastebiu, kad būtent tuo metu įvyksta didžiausias atotrūkis tarp tėvų ir vaikų.

Mato 22,36-40 „Mokytojau, koks įsakymas yra didžiausias Įstatyme?“ Jėzus jam atsakė: „Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo siela ir visu savo protu’.

Tai pirmasis ir didžiausias įsakymas.

Antrasis – panašus į jį: ‘Mylėk savo artimą kaip save patį’.

Šiais dviem įsakymais remiasi visas Įstatymas ir Pranašai“.

Senajo Testamento laikais žodis „artimas“ reiškė „žmogų, gyvenantį šalia mūsų, kuris nėra mūsų šeimos narys.“ Su tuo asmeniu izraelitas kontaktuodavo nepriklausomai nuo to, ar jis izraelitas, ar ateivis. 39 eil. minimas „artimas“ nurodo į vyrą, į žmoną, o vėliau ir į vaikus. Kodėl iškilo ši problema? Nes buvo daug skyrybų. Kai kuriose Rytų šalyse šeima labai branginama. Senelis ateina pas jauną vyrą ir klausia: „Anūkėli, ar myli mane?“ Atsakymas aiškus: „Labai myliu.“ Senelis pamoko: „Tai mylėk ir šią jauną moterį, su kuria tuokiesi.“

Jaunai moteriai jos seneliai ar tėvai sako tą patį, kad visa širdim mylėtų savo vyrą. Kai kurios tautos nepažįsta Dievo, bet intuityviai suvokia kam sukurta šeima. Meilė nėra jausmas, o sąmoningas pasirinkimas atiduoti save tam, su kuriuo mes gyvename ir sutuoktiniui, ir vaikams. Mes norime sėkmės. Dievas duoda sėkmės formulę – mokytis mylėti tuos, kurie yra šalia mūsų, todėl neturime teisės pasitraukti nuo savo sutuoktinio, nuo vaikų, nuo anūkų, nuo tėvų. Mes turime suvokti, kad santuoka sutvirtinama dieviška valdžia, o ne civiliniu susitarimu. Todėl Jėzus nepalieka mus pasirinkimo ar mylėti, ar nemylėti. Jis įsako mums mylėti.

4. Mes užmirštame, kad Kristus numatė, jog šeima būtų vienintelė vieta, kur žmogus mokosi mylėti.

Kažkas apie šeimą yra pasakęs štai ką: „Šeima yra lyg konstruktoriaus detalių pilna dėžutė, ant kurios užrašyta: „Pasidaryk pats.“ Turime imti ir veikti. Biblijoje daug kalbama apie šeimą. Šeima yra tėvai, vaikai, anūkai, o ne vien tik sutuoktinis. Būtent čia mes pradedame mokytis mylėti. Ar visi darbai mums pavyksta? Ne. Taip yra ir su meile. Ką dažniausiai žmogus daro, kai jam nepasiseka. Jis numeta pradėtą darbą ir sako: „Man nepatinka. Daugiau nedarysiu.“ Labai gaila, bet ir su meile žmonės lygiai taip elgiasi. Jie sako: „Man nepavyks.“

Štai kodėl Dievas, kai kalba apie save, daugelyje Rašto vietų kalba, kad myli besąlygiška meile.

Mes patys daug ko nesugebame padaryti, bet su Dievo pagalba tai galime padaryti. Kai naudojames Dievo žodžiu, mes lengviau išmoksime šeimoje mylėti. Kai išmoksime mylėti šeimoje, tuomet mylėsime ir kitus asmenis. Dėl nesugebėjimo mylėti šeimoje kyla daug problemų, štai kodėl kyla problemų ir visuomenėje.

Kai šeimose asmenys nesugeba mylėti, jie pasirenka du variantus. Vienas variantas – pasirenka atsiskirti. Dažnai tai daro ir vaikai, ir sutuoktiniai. Vaikai sako: „Nemylite manęs ir nereikia.“ Ir išvažiuoja į kitą šalį, į kitą miestą. Kai kurie dešimt ar net penkiasdešimt metų nemato šeimos narių.

Kitas variantas, kuris labai populiarus: mes apsirengiame padarumo drabužius ir viešai deklamuojame, kad tarp mūsų viskas „gerai“. Žmonės sako: „Gyvename kaip visi.“ Ką tai reiškia? Tai reiškia, kad aš nemyliu to žmogaus, kuris šalia, bet, sukandęs dantis, vaidinu, kad man viskas gerai.

Labai gaila, bet ir bažnyčioje taip būna, nes to išmokome šeimose. Mokykimės mylėti savo šeimoje. Kaip aš galiu mylėti ką tik gatvėje sutiktą žmogų, jeigu nemyliu to, kurį gerai pažįstu jau daug metų.

Kai Jėzus kalba apie santuoką, Jis pabrėžia, kad santuokos tikslas:

1. Padėti mums suprasti mūsų meilės problemas, kai su jomis susiduriame veidas į veidą. Kada gali nuolat pamatyti problemą? – Kai ji tau išskyla.

2. Patalpinti mus į šiltą ir mus priimančią aplinką, kurioje galime būti tokie, kokie mes esame, kur su Dievo pagalba galėsime įveikti visas meilės problemas ir išmokti dar tobuliau mylėti.

Toliau patyrinėkime dar dvi priežastis, kodėl užmirštame mylėti.

5. Užmirštame, kad tik vienintelė Kristaus meilė tęsiasi amžinai.

Kai žmonės kalba apie meilę, jie dažniausiai įsivaizduoja romantinę meilę. Drugeliai skraido. Ką kalba romantinė meilė? „Aš tave myliu, kol šis jausmas man malonus.“ Galima pasakyti ir kitaip: „Aš tave myliu, kol tu manyje sukelti tam tikrus jausmus.“ Štai kodėl žmonės dažnai meilę įsivaizduoja iškreiptai, nes jų meilė pagrįsta tuo, ką jie jaučia, kas jiems suteikia tą pojūtį. Mes turime suvokti, kad ši meilė yra svarbi ir reikalinga, bet ji pagrįsta jausmais, todėl ji yra trumpalaikė.

Kai kurie žmonės gali vaikščioti šioje meilėje trejus metus. Tokia statistika. Kai žmogus sako: „Įsimylėjau“, tai ir dažniausiai ir turima galvoje romantinė meilė. Besitęsianti meilė yra ne įsimylėjimo patyrimas, o daug daugiau. Už šią meilę reikia išmokti kovoti.

Kita meilė gali būti mainų meilė. „Jeigu tu man, tai ir aš tau.“ Gaila, bet ši mainų meilė randa vietą šeimoje. Ar pastebėjote, kad pagal mainų principą dažnai žmonės susigrupuoja? Kas bus, kai tu negalėsi duoti? Sunkiausiai laikais mainų meilė mumyse nieko nemato, nes iš mūsų nieko negalima gauti. Kaip ir romantinė meilė, taip ir mainų meilė, jeigu praktikuojamos šeimoje, vieną dieną sugrius. Tik agapė arba dieviškoji meilė pasirenka mylėti, kad ir kas beatsitiktų tavo gyvenime. Dieviškoji meilė sako: „Aš tave myliu ne todėl, kad noriu iš tavęs naudos, bet dėl to, kad tau reikia mano meilės. Ką aš galiu dėl tavęs padaryti?“ Pamenate Jėzaus žodžius ant kryžiaus? „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką daro.“ Žmonės nesuvokė, ką Kristus dėl jų darė.

Todėl meilė agapė veikia mumyse taip, kad galime mylėti bet kurį žmogų. Reikia to siekti, nes savaime neįvyksta.

6. Tikroji meilė atsiranda tik iš Kristaus. Mylėti reikia išmokti, bet meilei reikia pavyzdžio. Mūsų vaikai, anūkai, seserų vaikai iš ko nors išmoksta. Geras pavyzdys mums yra Jėzus Kristus. Mes neturi žvelgti į bažnyčios narius, į tėvus, į visuomenę, kurioje gyvenam, nes tie žmonės mus nuvils.

Tikrosios meilės gali išmokti tik iš Dievo. Mus suerzina bet kokia smulkmena. Ne veltui Dievas sako, kad duos mums naują – minkštą širdį, o išims akmeninę. Jis suteiks mums norą ir pasimėgimą gyventi pagal tą tiesą. Neužmirškime pagrindinio krikščionybės tikslo – Dievas nori išmokyti mylėti. Kai mums nepasiseka, nenusiminkime, nes Dievas vėl pastato mus į pradžių ir sako: „Pradėkime iš naujo. Tau nepavyko, bet nenusimink.“ Kodėl mums nepavyksta? Nes savo gyvenime nenorime permainų. Tai yra liūdna tiesa. Mes galvojame, kad nieko nedarysime ir savaime viskas susitvarkys, bet iš tikrųjų tuomet viskas dar pablogėja. Kai jūs nebendruojate su žmonėmis, kas vyksta? Tarp jūsų didėja ir didėja atstumas. Tai vyksta ne tik tarp sutuoktinių, bet ir tarp vaikų ir tėvų, tarp senelių ir anūkų, tarp giminaičių. Būtent dėl to, kad mums reikia permainų. Be permainų nieko nebus. Apie ką šiandieną žmonės dažniausia kalba? Kokios yra mano teisės, ką man visi kiti turi duoti. O mes nepagalvojame, ką mes turėtume duoti visuomenei, kurioje gyvename. Dažnai sakome, kad mūsų nemyli, nesirūpina, bet kam jūs praeitą savaitę paskambinote? Ar nors vieno žmogaus paklausėte: „Gal galiu jums kuo nors padėti?“ „Kaip jūs jaučiatės?“ „Gal tu esi nevalgęs?“ Ar paklausėme savo sutuoktinio: „Ko tau reikia, kad jaustumėsi esąs mylimas, vertinamas, branginamas?“ Mums labai šito trūksta.

Siekite šventumo, o šventumas ir yra mokytis atsisakyti savęs ir mylėti kitus. Tai yra visa ko pradžia, pamatas, nes visa kita, ką darysite be meilės, baigsis. Mes neturėsime jėgų tai daryti.

Tik meilė gali mus išlaikyti. Štai kodėl Jėzus sako: „Jei mylite mane, laikykitės mano įsakymų.“

Jis nesakė: „Darykite, vykdykite.“ Jis pirmiausia klausė: „Ar mane mylite?“

Jeigu mylite, pripažinkite tai. Tik mylėdami, mes darysime tai, ko Dievas iš mūsų tikisi.

2016-01-24, Marijampolė